

GEKETEND LOT

MOLOTOV VERLOVINGSCONTRACT: BOEK 3

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2026 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Alex McLaughlin

Fotografie van Regina Wamba

www.reginawamba.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465460925

HOOFDSTUK 1

ALINA

De aankondiging van de piloot dat ons vliegtuig zijn afdaling naar Genève begint, snijdt door de zware mist van slaap die me overspoelt. Ik probeer mijn ogen te openen, maar ze voelen gezwollen en geïrriteerd aan; mijn oogleden zijn nog net niet dichtgelijmd. Ik moet weer in slaap zijn gevallen terwijl ik in de omhelzing van Alexei hilde. Ik geef het op en houd mijn ogen dicht. Mijn hoofd klopt opnieuw en mijn misselijkheid keert terug. Ik weet niet of dat laatste door mijn zwangerschap komt of door de tumor die mijn hersenen opeet, en het kan me niet echt schelen. Het is ook mogelijk dat mijn maag in opstand komt tegen de wetenschap van wat me staat te wachten als we landen.

Een hersenoperatie terwijl ik wakker ben.

Chemo.

Bestraling.

Het verliezen van onze baby.

Om de een of andere reden is dat laatste het moeilijkst om te verwerken. Als ik met de operatie en de behandeling doorga, dan zal het kleine embryo die in me zit — waarvan ik overtuigd ben dat het een meisje is — het niet overleven. Maar als ik het niet doe, dan overleef *ik* het niet en Alexei zal dat niet toestaan.

Ik wil helemaal opnieuw huilen.

Ik ben ook zielig, beschamend dankbaar dat hij vastbesloten lijkt te zijn om dit met mij door te maken. Ik weet niet hoelang zijn vastberadenheid zal duren als hij me echt ziek ziet, maar een deel van me wil hem geloven, hem vertrouwen. Het is niet dat ik een keus heb. Hij weigert me naar huis te laten gaan naar mijn broers... en een of ander pervers deel van me is daar ook dankbaar voor.

Een warme, zware hand landt op mijn blote arm en streelt hem zachtjes. Ik slik de brandende brok in mijn keel door en dwing mijn ogen om open te gaan om de intense, donkere blik van mijn nieuwe man te ontmoeten.

Het gezicht van Alexei is nog steeds gespannen, nog steeds moe. Ik vraag me af of hij heeft geslapen nadat we het jacht hebben verlaten. Ik betwijfel dat op de een of andere manier.

De drang om hem aan te raken, om hem te kalmeren, komt weer bij me op. Het is verraderlijk, de manier waarop de wrede, sardonische ronding van zijn mond nu een belofte van tederheid lijkt te bevatten, hoe zijn harde, genadeloos gebeeldhouwde gelaatstrekken zo pijnlijk bekend voor me beginnen te

worden. Ondanks alles tintelt mijn huid bij zijn aanraking, mijn hartslag versnelt bij zijn nabijheid, en ik weet dat als hij voorover zou leunen en zijn lippen op de mijne zou drukken, de verzengende hitte van onze verbinding alle rede, alle realiteit zou wegbranden.

Maar dat zal hij niet doen. Omdat we binnenkort landen en rechtstreeks naar de kliniek gaan, waar de artsen mijn schedel zullen opensnijden en zoveel mogelijk van de tumor zullen wegsnijden.

De gedachte is als een natte doek die tegen mijn gezicht wordt geslagen.

Ik slik een andere golf van misselijkheid weg en ga rechtop zitten. 'Waar zijn mijn kleren?'

Ik had voordat ik aan onze reis met de onderzeeboot begon een jurk aan gehad, een reis die op de een of andere manier met ons in deze privéjet is geëindigd, maar op dit moment draag ik alleen zijn zwarte T-shirt dat veel te groot voor me is.

'Ik heb je uitgetkleed, zodat je comfortabeler zou slapen,' zegt Alexei terwijl hij opstaat. Hij loopt naar een kleine deur die ik eerder niet had opgemerkt en opent hem en onthult een kleine kast die alleen de jurk en het ondergoed bevat dat ik aan had gehad. Zijn uitdrukking is verontschuldigend als hij zich naar me omdraait. 'Ik had er niet aan gedacht om voor ons allebei schone kleren te pakken. Het spijt me.'

'Het geeft niet.' Ik denk dat hij zijn handen vol had, met uitzoeken hoe hij ons vanaf de andere kant van de planeet hier kon krijgen en zo — hoewel ik op zijn

minst zou willen dat ik mijn make-up had. Ik kan voelen hoe opgezwollen mijn ogen zijn, en ik weet zeker dat ik er vreselijk uitzie.

En het ergste is nog niet eens begonnen.

Ugh. Ik wou dat ik die stem in mijn hoofd kon uitschakelen, degene die verdacht veel op die van mijn moeder lijkt. Wat maakt het uit hoe ik eruitzie als ik fucking *doodga*? Ik moet me concentreren op wat er echt toe doet, niet op iets oppervlakkigs zoals of ik mijn haar in één keer of in delen zal verliezen.

Alexei komt terug naar het bed en draagt mijn ondergoed en de jurk. Hij geeft ze zonder iets te zeggen aan me, en ik bloos, me realiserend dat hij verwacht dat ik me hier waar hij bij is om zal kleden. Het is geen onlogische verwachting, gezien het feit dat hij mijn man is wiens zaad nog steeds op mijn dijen zit. Maar mijn gezicht brandt toch als ik de kleren van hem aanpak en van het bed spring, terwijl ik de golf van misselijkheid negeer die met de plotselinge beweging gepaard gaat.

‘Ik ben zo terug,’ mompel ik terwijl ik naar de badkamer ga.

Ik moet op zijn minst douchen.

‘Je hebt niet veel tijd,’ roept Alexei me na. ‘We landen over zeventien minuten.’

‘Begrepen!’ Ik trek snel zijn shirt uit en spring in de kleine douchecabine. Er is geen tijd om mijn haar te wassen en te föhnen, dus ik doe het in een scheef ballerina-knotje en concentreer me op het afspoelen van alle sporen van ons seksfestijn.

Als ik klaar ben, droog ik mezelf af, kleed ik me in de kleren die ik aan had gehad en trek ik mijn haar in een kunstiger rommelig knotje. Zoals verwacht, is mijn gezicht een ramp. Ik ben bleek, met een vlekkerige huid en gezwollen ogen, maar ik betwijfel of de artsen daar iets om zullen geven. En als Alexei het niet leuk vindt wat hij ziet... o, nou ja. Hoe eerder hij zich realiseert dat hij een fout heeft gemaakt om bij me te blijven, hoe beter.

Alexei wacht ongeduldig op me als ik tevoorschijn kom. 'We moeten gaan zitten. Kom op.'

Voordat ik kan antwoorden, leidt hij me naar de hoofdcabine van het vliegtuig. Die is ruim en luxueus, wat me helemaal niet verbaast. Net als mijn familie zijn de Leonovs obsceen rijk en hebben ze er nooit voor terugdeinst om hun rijkdom te gebruiken.

Ruslan, de jongere broer van Alexei, kijkt van zijn laptop op als we naast hem gaan zitten. Zijn stormgrijze ogen zijn ongewoon zachtaardig als hij mijn blik ontmoet. 'Hé,' zegt hij zachtjes. 'Hoe gaat het met je?'

Een paar dagen geleden zou ik terug hebben gesnauwd met iets sarcastisch in de trant van: 'Hoe denk je dat het gaat?' Maar ik heb geen energie voor een strijd, en er is iets zo oprecht in de bezorgdheid in zijn harde gelaatstrekken dat mijn borst zich met ongewenste emotie samenknijpt.

'Het gaat goed,' mompel ik en ik concentreer me erop om mijn gordel om te doen, zodat ik niet iets gênants doe, zoals weer beginnen te huilen. Ik weet dat

Ruslan niet echt om me geeft — hij haat me waarschijnlijk zelfs — maar hij geeft wel om zijn broer en wat mijn diagnose voor hem betekent... en heel onlogisch, weet ik het ook.

Alexei had onze families niet moeten manipuleren om me uit te huwelijken toen ik vijftien was. Hij had me niet tien jaar moeten stalken of het terrein van mijn broer in Idaho moeten bestormen om me tot een huwelijk te dwingen. En hij had me zeker niet tegen mijn wil zwanger moeten maken. Maar hij heeft al die dingen wel gedaan, en het was omdat hij me wilde. Een of andere fantasieversie van mij, daar ben ik nog steeds van overtuigd, maar hoezeer ik hem alles wat hij heeft gedaan ook kwalijk neem, ik kan niet anders dan met hem meeleven.

Het moet verschrikkelijk zijn om iets zo graag te willen en het dan eindelijk te krijgen, om het vervolgens door een wrede gril van het lot van je af te laten nemen... Het is bijna net zo verschrikkelijk als iets niet willen, het je opgedrongen krijgen en je te laat realiseren dat je alles zou doen om het te houden.

Mijn hand bedekt onbewust mijn buik en ik kijk op en zie Ruslan ernaar staren. Ik bloos weer, haal mijn hand weg en richt mijn blik op het ronde raam. Ik weet zeker dat Alexei's broer volledig op de hoogte is van de situatie, maar het voelt nog steeds niet goed om mijn nauwelijks aanwezige zwangerschap openbaar te maken, vooral niet gezien waar het naartoe gaat.

Buiten trekt de dikke bewolking zich terug om het mooie meer van Genève en de toppen van de

besneeuwde Alpen te onthullen. Normaal gesproken zou ik van het uitzicht genieten, maar nu sluit ik mijn ogen en luister ik naar het veranderende gebrom van de motoren terwijl onze afdaling sneller gaat.

Een grote mannelijke hand bedekt de mijne op de armleuning, en ik weet zonder te kijken dat het Alexei is die me zijn warmte en kracht geeft. Het waardeloze deel is dat ik het nodig heb. Zijn aanraking jaagt een deel van de angst weg die me verstikt, en een deel van me zou willen dat we weer op het jacht waren, alleen wij en de eindeloze oceaan, terug in de goede oude tijd toen hij mijn grootste vijand en mijn ergste angst was.

Ik houd mijn ogen dicht terwijl ik het krijsende gerommel van de wielen uit de buik van de jet hoor komen en de zachte schok voel wanneer de wielen contact maken met de landingsbaan.

Dit is het dan.

We zijn gearriveerd.

Binnen enkele minuten stappen we uit op een kleine privévluchthaven, waar een luxe elektrische SUV op ons wacht. Alexei helpt me op de achterbank terwijl Ruslan voorin bij de chauffeur gaat zitten en dan zijn we onderweg. De soepele, geluidloze rit van de auto is nogal irritant.

Ik wil schokken en stoten, het gebrul van een motor, alles om me af te leiden van waar we naartoe gaan en wat er daar gaat gebeuren.

Alsof hij mijn gedachten leest, legt Alexei een hand op mijn dij. 'Het komt wel goed.' Zijn stem is laag en stabiel. 'Ze zullen je geen pijn doen, dat beloof ik. Ik zal

bij elke stap naast je staan.' Zijn donkere blik is onwrikbaar als zijn ogen in de mijne kijken.

Er vloeit een klein beetje spanning uit me weg. Ik weet niet waarom die belofte een verschil maakt, maar dat doet hij wel. Ik wil nog steeds niet zijn vrouw zijn, ik heb nog steeds een hekel aan hem omdat hij ons tegen mijn wil heeft gebonden, maar het is pervers geruststellend om te weten dat hij me nog steeds wil, dat hij niet bang is om deze gruwel samen met mij onder ogen te zien.

Hij houdt zijn hand voor de rest van de rit op mijn been en ik trek me niet terug. Om mezelf af te leiden van wat er gaat komen, houd ik mijn blik op zijn hand gericht en bestudeer ik de onvolmaakte ovaal van zijn korte, bot geveilde nagels, de kleine littekens aan de randen van zijn eeltige vingers, de aderen onder zijn donkerbruine huid. Het is een sterke, ruwe hand, een die tot angstaanjagende wreedheid in staat is... en nog meer angstaanjagende tederheid.

Eindelijk zijn we er, en parkeren we voor een mooi gebouw van drie verdiepingen dat eruitziet alsof het een paar eeuwen geleden is gebouwd. Ik knipper met mijn ogen en kijk eindelijk om me heen. Ik ben meer dan eens in Genève geweest, en hoewel ik niet precies weet waar we zijn, vertellen de geplaveide straten en de aanwezigheid van toeristen me dat we niet ver van het populaire oude centrum zijn.

Het is niet de plek waar ik had verwacht dat een geavanceerde medische faciliteit zich zou bevinden,

maar wat weet ik er nou van? Het is een mooi gebied, dat is zeker.

Alexei helpt me alsof ik al gehandicapt ben uit de auto, maar ik vind het niet erg. Ik vind zijn hand op mijn onderrug ook niet erg, het gewicht en de warmte zijn ondersteunend. Mijn knieën voelen zwak en beverig aan en mijn hart klopt veel te snel als we het gebouw binnenkomen — dat er van binnen veel moderner uitziet, met de receptie in rustgevende blauwgrijze tinten. Levende planten in potten van klei staan langs de receptiebalie en voegen een vleugje leven en warmte aan het koele interieur toe, net als een weelderige, twee meter hoge plant rechts van de receptiebalie.

Voordat we de receptioniste kunnen benaderen, verschijnt er een mooie blondine die in haar late tienerjaren lijkt te zijn. De deuren achter haar zwaaien open en er komen twee mannen van middelbare leeftijd in witte jassen tevoorschijn. Ik slik moeizaam terwijl ze ons met een brede, gastvrije glimlach benaderen.

‘Meneer en mevrouw Leonov,’ zegt de kortere in licht geaccentueerd Brits-Engels. ‘Aangenaam kennis met jullie te maken. Ik ben dr. Ingels, en dit is mijn collega, dr. Fasseau. We werken samen met dr. Kressler. Dr. Fasseau zal de operatie uitvoeren en ik zal hem assisteren.’

Alexei knikt, zijn kaak staat strak. ‘Laten we beginnen.’

De artsen kijken verbaasd. Zoals de meeste West-

Europeanen zijn ze eraan gewend om op zijn minst een beetje beleefd te kletsen. Alexei is duidelijk niet in de stemming om ze te tegemoet te komen, en ik ook niet. Ze passen zich echter snel aan.

‘Alstublieft, volg ons,’ zegt Fasseau. ‘We zullen beginnen met het uitvoeren van nog een paar tests, te beginnen met een meer grondige MRI.’

Geweldig. Nog een uur met al het gebonk en piepende geluiden — precies wat mijn kloppende hoofd nodig heeft. Maar het zou dwaas zijn om bezwaar te maken. Aangezien ze in mijn hersenen zullen snijden, wil ik dat ze *heel* zeker zijn van wat ze doen. En er is een klein deel van me dat nog steeds hoopt dat ik misschien, heel misschien, een verkeerde diagnose heb gekregen. Dat de vermeende tumor het resultaat was van een defecte MRI-machine op de onderzeeër — het was tenslotte een draagbare.

Alexei zegt ook niets. We volgen de twee artsen in stilte door een gang en naar een kleine, gezellige kamer, waarvan een muur door twee grote kluisjes wordt ingenomen.

‘U kunt zich hier omkleden,’ zegt Ingels. ‘U kunt in elk van de kluisjes een kamerjas en pantoffels vinden. Zorg ervoor dat u alle sieraden en alles wat metaal kan bevatten afdoet. U heeft geen pacemaker of geïmplanteerde apparaten, toch?’

‘Correct,’ zeg ik.

‘Goed,’ zegt Fasseau. ‘We zullen u een gedetailleerder formulier laten invullen voordat de test begint, maar voor nu, ga uw gang en kleedt u om. O, en

als u naar het toilet moet, dan zou nu een goed moment zijn, omdat de scan minstens anderhalf uur zal duren.'

Ik huiver, mijn hoofdpijn wordt alleen al bij de gedachte eraan erger. Maar er is niets aan te doen, dus ik wacht gewoon tot de artsen vertrekken, wat ze onmiddellijk doen. Alexei blijft echter, zijn uitdrukking donker en bezorgd terwijl hij naar me toe loopt.

'Gaat het?' vraagt hij zachtjes, zijn hand op mijn bovenarm leggend. 'Als je een paar minuten wilt rusten voordat —'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee. Het gaat prima met me. Nou... niet goed, maar je weet wat weet ik bedoel.'

'Ja.' Zijn gezicht wordt strakker, zelfs als hij zachtjes met zijn hand op en neer over mijn arm wrijft. 'Ik weet het.'

Ik staar hem aan, en de eigenaardige impuls om hem aan te raken komt terug. Ik wil de harde, grimmige lijn van zijn lippen kussen en de nieuwe spanningslijnen bij zijn mond gladstrijken, mijn knokkels over de vastberaden lijn van zijn kaak trekken en met mijn vingertoppen over de ruwe, donkere stoppels op zijn wangen gaan.

Hoewel hij nog steeds mijn tegenstander is, voelt het niet meer zo. Het voelt alsof we een team zijn, alsof we hier samen in zitten... want hoewel ik degene ben die ziek is, lijdt hij ook.

Ik kan het zien en het doet me pijn — en ik begrijp niet waarom.

Het ritme van zijn ademhaling verandert, zijn

donkere ogen warmen op. Zoals altijd kan hij de fatale zwakte in me voelen, de manier waarop ik me tegen mijn wil tot hem aangetrokken voel. En deze keer is het niet puur fysiek, deze drang die in me groeit. Het is iets wat dieper, doordringender... gevaarlijker is.

Ik zou ervoor moeten vluchten. Ik zou er met al mijn kracht tegen moeten vechten. Maar dat kan ik niet — al was het maar omdat ik alle strijdlust die in me zit voor mezelf nodig heb voor de komende strijd om mijn leven te redden. Althans, dat is het excuus dat ik later tegen mezelf zal zeggen, als ik mezelf voor wat ik nu ga doen in elkaar sla.

Voor *dit*.

Ik pak zijn gezicht tussen mijn handen, ga op mijn tenen staan en druk mijn lippen op de zijne.

HOOFDSTUK 2

ALEXEI

De eerste paar momenten ben ik ervan overtuigd dat ik in het vliegtuig in slaap ben gevallen en nu in een nachtmerrie zit die plotseling in een natte droom is veranderd. Wat kan anders het feit verklaren dat Alina's zachte lippen op de mijne worden gedrukt, haar tong zich stoutmoedig in mijn mond waagt, terwijl haar delicate handen mijn gezicht omhullen? Zelfs terwijl de twee artsen net buiten de dunne muur van deze kleedkamer staan te wachten om een MRI uit te voeren die haar dodelijke diagnose zal bevestigen?

Maar nee. Geen droom heeft ooit zo echt gevoeld. Niet te vergeten, mijn hoofd voelt nog steeds alsof hij door een tank is overreden, het gebrek aan slaap is op elke cel in mijn lichaam een loodzwaar gewicht.

Nee, vergeet dat. Niet elke cel. Een aantal cellen zijn zeker alert en trotseren de zwaartekracht. En terwijl er meer bloed in die richting stroomt en het

gewelddadige vuur ontsteekt dat voor deze vrouw altijd in me brandt, vergeet ik dat gebrek aan slaap en onze ongelukkige locatie.

Omdat mijn Alinyonok me kust.

Ze kust me en ze raakt me uit eigen beweging aan.

Er rommelt een laag gegrom in mijn borst en ik kus haar terug, fel, woest, haar heupen stevig vastgrijpend. Ik probeer zachtaardig te zijn, echt waar, maar ze maakt het me onmogelijk. In plaats van passief en soepel in mijn omhelzing te zijn, trekt ze aan mijn kleren en duwt ze zich me met alle kracht in haar slanke gestalte tegen me aan. Ik laat haar me heen duwen waar ze wil, en mijn rug raakt met een gekletter de metalen deuren van de kluisjes. Het harde geluid had ons tot bezinning moeten brengen, maar niets kan de bubbel van hitte en waanzin die ons omhult doordringen — en al helemaal niet als ze mijn broek losmaakt en haar hand naar binnen laat glijden en hem om mijn kloppende pik wikkelt, terwijl haar mond nog aan de mijne vastgeplakt is.

Dat is het moment waarop ik het verlies. Of misschien ben ik dat punt lang geleden gepasseerd. Misschien al toen ik haar voor het eerst zag. Het enige wat ik weet is dat terwijl haar slanke vingers in mijn schacht knijpen en op en neer beginnen te strijken, mijn ballen zich straktrekken en mijn zicht wazig wordt, mijn moeizame ademhaling brult in mijn oren. Mijn handen handelen uit eigen beweging, tillen haar tegen me aan en duwen haar ondergoed opzij terwijl ze haar lange benen om mijn heupen

slaat. En dan... fuuuck. O, fuck. Mijn zenuwuiteinden zoemen van opwindende spanning terwijl mijn pik in haar natte, hete, zijdeachtige vlees zakt, er zo diep in glijdend dat ze het uitschreeuwt en even onze kus verbreekt.

Ik kreun ook, proberend om te vertragen, om elke schijn van controle vast te houden, maar het is zoals altijd zinloos. Ze kust me weer — ze verslindt me zelfs — en ik krijg het heet, word door de donkere hitte ervan overgenomen, de pure verdomde waanzin. Ik weet niet wat dit is, waarom ze plotseling het initiatief voor seks neemt terwijl ze altijd heeft beweerd me niet te willen, maar het kan me verdomme niet schelen. *Dit* is hoe ik altijd heb geweten dat het tussen ons zou kunnen zijn; deze wilde honger is wat ik altijd in haar heb gevoeld.

Ze is net zo wanhopig naar mij als dat ik naar haar ben, en voor de verandering vecht ze er niet tegen. Ze vecht niet tegen *mij*. In plaats daarvan is de huidige strijd tussen onze lichamen. Haar strakke, natte vlees klemt zich om mijn pik heen terwijl ze me met alles wat ze heeft berijdt, ze melkt me, probeert me te laten ontploffen, terwijl ik dit probeer te verlengen, om de extase die in mijn ruggengraat prikkelt eruit te trekken, om *haar* eerst te laten ontploffen. En dan... fuck! Ik gooi mijn hoofd naar achteren terwijl ik verlies — en win.

We komen samen, mijn gekreun vermengt zich met haar kreet als we de top bereiken en eroverheen gaan, het genot dat met een geweld over ons heen valt dat

ons zowel leeg als bevend achterlaat; onze harde ademhaling is hoorbaar in de kleine kamer.

Ik weet niet wat ik in de nasleep verwacht. Of misschien weet ik het wel. Want met Alina is het altijd één stap naar voren, twee stappen terug. Om nog maar te zwijgen van het feit dat ze zich waarschijnlijk schaamt dat we vrijwel zeker gehoord zijn. Maar ze verbaast me. Terwijl onze lichamen uit elkaar gaan, in plaats van zich weg te trekken en te doen alsof ik haar net iets monsterlijks heb aangedaan, legt Alina haar hoofd op mijn schouder en slaat ze haar armen om mijn middel, tegen me aan leunend. En ze laat me haar nog even omhelzen.

Net doen alsof dit het begin is van iets nieuws en geweldigs, dat alles goed zal komen.

En dat zal ook gebeuren. Ik ben vastbesloten om dat voor elkaar te krijgen. En daarom... trek ik me zachtjes terug en til ik met mijn vingers haar kin op, waardoor ze mijn blik moet ontmoeten. 'Ben je klaar voor de scan?'

Ze knikt en bijt op haar gezwollen lippen van onze kussen. Maar dan grijnst ze wrang en kijkt op zichzelf neer. 'Eerlijk gezegd... Ik denk dat ik eerst even snel naar het toilet moet.'

Omdat mijn zaad langs haar benen druppelt. Natuurlijk. Ik wil me ook wel even schoonmaken. Ik kijk naar mijn pik, die nog steeds nat is van in haar te hebben gezeten, en dan stop ik hem weer in mijn broek en rits hem dicht.

Ik moet voor ons allebei snel schone kleren regelen.

De twee artsen wenden hun blikken af als we uit de kleedkamer komen. ‘Waar is het toilet?’ vraag ik koel.

Fasseau schraapt zijn keel. ‘Er is er een bij de receptie en een daarachter. Ik kan uw vrouw naar de ene brengen en dr. Ingels zal u naar de andere begeleiden.’

Alina haast zich al langs me heen naar het toilet bij de receptie; haar gezicht is rood terwijl ze vermijdt om naar een van de artsen te kijken. Fasseau gaat achter haar aan en ik laat Ingels me laten zien waar het andere toilet is.

Misschien zijn het alle endorfines van onze geïmproviseerde vrijpartij in de kleedkamer, of misschien is het het feit dat ze de vrijpartij initieerde, maar ik voel me beter. Ik voel me... optimistisch. Nee, dat is het niet. Ik ben er *zeker* van dat alles goed zal komen — dat Alina beter zal worden en dat ze van me zal gaan houden, zoals ik altijd heb geweten.

We moeten gewoon deze operatie doorstaan en wat er daarna ook gebeurt.

Eenmaal binnen in het kleine, onberispelijk moderne toilet, maak ik me zo goed mogelijk schoon en spetter ik koud water op mijn gezicht om een nieuwe golf van vermoeidheid te bestrijden. Ik ga niet rusten voordat Alina's operatie is voltooid. Als ze wakker zal zijn terwijl haar schedel opengesneden wordt, dan, fuck, dan zal ik dat ook zijn.

Ik zal haar hand er doorheen vasthouden en ik zal naast haar bed zitten als ze wakker wordt.

Ik loop naar buiten en zeg tegen Ingels dat hij me

naar Alina moet brengen. Ik neem aan dat ze als vrouw wat langer nodig heeft om zich schoon te maken dan ik.

Hij leidt me naar het toilet bij de ingang en dan wachten we. En wachten we. En fucking wachten we.

Na een paar minuten draai ik me naar Ingels. 'Waar is je collega? Heeft hij haar al meegenomen voor de scan?'

Ingels fronst. 'Misschien.' Hij loopt naar de deur van het toilet en klopt er lichtjes op. 'Mevrouw Leonov? Bent u binnen?'

Geen antwoord.

'Ik denk dat hij haar daar al naartoe moet hebben gebracht,' zegt Ingels, een beetje verbaasd kijkend. 'Laten we gaan.'

Ik volg hem weer door de gang, en er roert zich een eigenaardig ongemak in mijn borst. We vinden Fasseau in de MRI-kamer waar hij met twee technici aan het praten is.

Het lijkt er niet op dat de machine draait — en Alina is nergens te bekennen.

'Waar is mijn vrouw?' vraag ik scherp.

Fasseau draait zich weer naar me om. 'O, meneer Leonov, hallo. Dat vroeg ik me zelf net af. Ik heb juffrouw Weiss, onze receptioniste, gevraagd om haar hier naartoe te begeleiden als ze klaar is. Is ze niet in het —'

Ik ben al aan het rennen. Nee, ik *sprint* naar het toilet bij de receptie. Het kost me slechts enkele seconden om met deze snelheid de afstand te

overbruggen, en dan klop ik op de deur van het toilet en rammel ik aan de deurknop die verdomme niet mee wil geven.

‘Meneer Leonov! Alstublieft, meneer Leonov, laat ons de sleutel pakken!’

Het geschreeuw van de artsen bereikt me net als ik een stap achteruit doe en met mijn voet tegen de toiletdeur trap, waardoor hij kraakt en barst. Ik trap er weer tegen en negeer de schok van pijn die in mijn been uitstraalt, en de deur vliegt piepend open terwijl hij gedeeltelijk aan de scharnieren hangt. De artsen snakken naar adem bij de vernietiging, net als de jonge receptioniste die zich had gehaast om naar het spektakel te kijken, maar het kan me geen fuck schelen.

In tegenstelling tot mijn ergste angsten, ligt Alina niet bewusteloos op de grond.

Er is niets anders dan een klein open raam dat op de toeristische straat uitkijkt.

HOOFDSTUK 3

ALINA

Mijn hart bonst in een duizelingwekkend ritme terwijl ik snel loop en twee tourgroepen passeer. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik hier buiten ben, in de straten van Genève... dat ik ben ontsnapt.

Dat was ik niet van plan geweest om te doen.

Ik had niet eens gedacht dat het mogelijk was.

Toen ik het kleine toilet binnen was gekomen om me schoon te maken, was ontsnappen het laatste geweest waar ik aan dacht. Maar er was dat kleine open raam en plotseling drong het tot me door dat ik in Genève was. Niet in het midden van de Stille Oceaan, vastzittend op een jacht zonder uitweg. Niet op een zwaarbewapende compound in Rusland, waar Alexei me waarschijnlijk zal laten wonen.

Nee, ik was in een reguliere medische faciliteit in het midden van de oude binnenstad van Genève en dit was mijn kans.

Ik had er niet twee keer over nagedacht. Ik had de gevolgen en implicaties niet geanalyseerd. Ik was gewoon op de vensterbank geklommen, had mijn hoofd en schouders door de opening gewurmd en was met mijn handen naar voren op de geplaveide straat gevallen.

Nu zijn mijn handpalmen geschraapt en is één pols al dan niet verstuikt, maar ik ben ontsnapt.

Ik ben vrij.

Ik ga de hoek om en ga naar de waterkant. Ik weet niet waar ik heen ga, maar mijn instinct is om bij de menigte te blijven, om zoveel mogelijk in de massa op te gaan. Rechts van me verschijnt een kledingwinkel, en ik haast me erheen, om me vervolgens te herinneren dat ik mijn portemonnee of telefoon niet heb of iets dat me in staat zou stellen om te betalen — of om contact op te nemen met mijn broers.

Dat wil zeggen... ervan uitgaande dat ik contact met mijn broers *wil* opnemen.

Ik stop voor een stijlvol geklede etalagepop, plotseling misselijk terwijl de hoofdpijn terugkeert, die mijn slapen in een brute bankschroef samenknijpt. De eerste euforie van mijn spontane ontsnapping is uitgewerkt en ik realiseer me dat ik niet uit de problemen ben. Het komt er niet eens bij in de buurt.

Ik ben om te beginnen minder dan vijf straten van de kliniek verwijderd en Alexei kan me elk moment vinden. Maar zelfs als ik hem op wonderbaarlijke wijze zou kunnen ontwijken en naar mijn familie zou kunnen terugkeren, wat moet ik dan doen als Alexei

terugkomt op zijn woord en weer achter Nikolai en Slava aan gaat? Technisch gezien ben ik onze afspraak nagekomen door met hem te trouwen, maar wat als dat niet is hoe hij het ziet? Om nog maar te zwijgen van het feit dat hij achter mijn andere broers aan kan gaan in een poging om me terug te krijgen. Ervan uitgaande dat hij me gezien de diagnose terug zou willen.

En dat is nog iets. De diagnose. Weglopen verandert niets aan het feit dat er een tumor in mijn hersenen groeit — en een baby in mijn buik. Die twee zijn nog steeds even onverenigbaar als altijd, en de gedachte om die pijnlijke keuzes zonder Alexei te moeten maken, om er zonder hem iets van onder ogen te zien... Ik slik, mijn keel brandt en ik draai me weg van de mannequin voordat de verkoopster achter de toonbank de tranen opmerkt die mijn zicht plotseling vervagen.

Verdomme. Hoe zielig ben ik? Ik zou Alexei niet voor morele steun nodig moeten hebben, of voor wat dan ook. Ik heb geen idee wat me vandaag overkwam, waarom ik hem in de kleedkamer als een seksueel uitgehongerde misdadiger aan had gevallen, maar ik ga dat tot door stress veroorzaakte kortstondige waanzin bestempelen. Of misschien door de zwangerschapshormonen. Dat is een goede zaak, toch? Hoe dan ook, ik weiger om een man nodig te hebben die zich een weg in mijn leven heeft gemanipuleerd, bedreigd en vermoord.

Welke angst ik ook bij de gedachte voel om bij hem weg te zijn, het is meer dan waarschijnlijk een manifestatie van het Stockholmsyndroom of wat

mishandelde vrouwen ook voor hun controlerende echtgenoten voelen. Niet dat hij me ooit heeft mishandeld, maar ik kan niet vergeten wat voor soort man hij is... of hoe het huwelijk met dat soort man voor mijn moeder is verlopen.

Fuck. Nu ben ik *echt* misselijk.

Ik haast me de winkel uit en ren een klein steegje in, waar ik op handen en knieën val en naast een vuilnisbak ga overgeven; mijn hoofd bonst zo hevig dat ik me wil opkrullen en sterven.

‘Heb je te veel gedronken?’ vraagt een vrouwenstem met een Duits accent en ik vind op de een of andere manier de kracht om mijn hoofd op te tillen.

Ik zie een lange, slanke blondine met een dozijn gezichtspiercings op een steenworp afstand staan die met een sympathieke glimlach naar me kijkt. Voordat ik kan reageren, loopt ze naar me toe, hurkt ze naast me neer en geeft ze me een pakje natte doekjes en een roestvrijstalen fles. ‘Hier. Dit zou moeten helpen.’

Als ik me niet zo ellendig voelde, dan zou ik een vreemde nooit zo belasten, maar dat doe ik nu wel en ik accepteer het aanbod. Ik blijf op mijn knieën zitten en haal twee doekjes tevoorschijn en reinig mijn gezicht en handen voordat ik de fles openmaak om een slokje te nemen van wat water met citroensmaak blijkt te zijn. Ik spoel mijn mond voordat ik het uitspuug. Dan neem ik nog een slok die ik doorslik. Gelukkig blijft het binnen, ook al is de misselijkheid nog steeds intens.

‘Dank je.’ Ik gooi de gebruikte doekjes in de

vuilnisbak en geef de fles en de ongebruikte doekjes aan haar terug. Mijn stem is ruw en hees, nauwelijks herkenbaar als de mijne als ik zeg: 'Dat is erg aardig van je.'

Ze haalt haar schouders op en grijnst. 'Hé, we hebben het allemaal meegemaakt, toch?'

Het lukt me om een zwakke glimlach terug te geven. Ik betwijfel of veel mensen in mijn exacte situatie hebben gezeten, maar dat ga ik niet met haar bespreken. Ze lijkt ongeveer van mijn leeftijd te zijn, en aan de versleten rugzak die over haar schouders hangt te zien, reist ze waarschijnlijk door Europa, van het jong en zorgeloos zijn genietend.

'Nogmaals bedankt,' zeg ik en ik dwing mezelf om overeind te komen. Een golf van duizeligheid laat me bijna omvallen en ze merkt het op. Ze grijpt mijn arm vast om me rechtop te houden voordat ik me aan de rand van de vuilnisbak kan vastgrijpen om mezelf te stabiliseren.

'Hé, gaat het?' Haar gepiercete wenkbrauwen fronsen terwijl ze me bestudeert. 'Wil je dat ik medische hulp haal?'

'Nee, ik...' Ik adem diep in om een nieuwe golf van misselijkheid te onderdrukken. 'Het gaat wel, bedankt.'

'Uh-huh.' Ze ziet er niet echt overtuigd uit. 'Je ruikt niet naar alcohol.'

'Ja, nee, ik...' Ik aarzel en besluit dan om haar een deel van de waarheid te geven. 'Ik ben zwanger.'

Haar hemelsblauwe ogen worden groot. 'O.

Begrepen.' Ze bekijkt me van top tot teen, haar ogen blijven op mijn platte buik hangen. 'Nog erg vroeg, hè?'

Ik trek een gezicht. 'Heel erg.'

Ze moet zich realiseren dat ze me nog steeds steunt, omdat ze vraagt: 'Ben je in staat om te staan?' Bij mijn knik laat ze me los, doet een stap achteruit en scant me opnieuw. Haar blik vernauwt zich. 'Heb je een telefoon of zo?'

'Uhm, nee. Ik... ben mijn tas vergeten.'

'Wil je dat ik iemand voor je bel? Kan ik je ergens naartoe brengen? Woon je hier, of ben je op bezoek?' Ze gooit de vragen eruit zonder te pauzeren en adem te halen. Voordat ik kan beginnen met antwoorden, zegt ze: 'Laat maar. Laten we je eerst bij dit stinkende afval weghalen. Mijn hostel is hiernaast.'

Ze pakt mijn arm weer vast en sleept me naar een verweerde deur in de steeg die ik nog niet eerder had opgemerkt. Een beetje verward laat ik me naar wat een kleine, slecht verlichte lounge blijkt te zijn meeslepen, met verschillende versleten fauteuils en tafels. Aan de andere kant staat een onbemande receptiebalie. Een gammele wenteltrap neemt een van de hoeken in beslag en er komen twee jonge vrouwen in het Italiaans kletsend en lachend naar beneden voordat ze door een paar deuren aan de andere kant van de muur naar buiten lopen.

Een hostel. Hoe interessant. Ik ben er nog nooit in geweest. Nu ik erover nadenk, ben ik nog nooit in een hotel geweest dat niet vijf sterren of beter was.

Het blondje sleept me naar een van de fauteuils en duwt me erin. ‘Ga zitten. Ik ben zo terug.’

Ze verdwijnt de trap op en verschijnt een minuut later met een groot glas water en een pak snoepjes. Gembersnoepjes, merk ik met verbazing op als ze ze aan me geeft.

‘Ik word wagenziek en deze helpen,’ legt ze uit. ‘Het zou ook goed voor de zwangerschap moeten zijn.’

‘Dank je. Dat is heel aardig van je.’ Ik drink het water op en stop een snoepje in mijn mond. Het is zoet en pittig, en ik weet niet zeker hoeveel het helpt, maar ik ben de blondine te dankbaar om het uit te spugen. In plaats daarvan verplaats ik het naar één wang en zeg: ‘Ik ben Alina. En wie ben jij?’

‘Birgit.’ Ze houdt haar hoofd schuin en bestudeert me. ‘Je bent geen Amerikaan, hè? De manier waarop je je naam zei...’

‘O, ja, ik kom uit Rusland. Ik heb echter op een Amerikaanse school gestudeerd, dus...’

‘Ah, dat verklaart het accent. Of het gebrek eraan.’ Ze ploft in de stoel tegenover me. ‘Ik had gehoopt om dit jaar Rusland te bezoeken, maar ik werd er vanaf gepraat. Het is onveilig voor een jonge westerse vrouw die alleen reist en zo.’

‘Dat is het waarschijnlijk ook,’ geef ik toe. En niet alleen voor een jonge westerse vrouw. Mijn broers lieten me nooit ergens heen gaan zonder een bodyguard — hoewel dat vooral te wijten was aan alle vijanden die mijn familie in hun meedogenloze klim naar de top had verworven.

Vijanden waaronder de Leonovs, de familie van mijn man.

Bij de gedachte aan Alexei nestelt er zich een eigenaardige zwaarte diep in mijn buik. Het is geen angst of onrust, maar iets dat meer slecht gedefinieerd is, een ongemak dat bijna als... een schuldgevoel aanvoelt.

Nee, dat is bespottelijk. Ik kan me onmogelijk schuldig voelen dat ik ben weggelopen. Ik ben Alexei niets verschuldigd, wat er tijdens die tijdelijke waanzin ook tussen ons is gebeurd. Mijn man — of beter gezegd, mijn *stalker* — had me mijn vrijheid afgenomen. Hij heeft al mijn keuzes weggenomen. Dus toen ik een kans zag om te ontsnappen, ben ik ervoor gegaan. Het is wat iedereen in mijn situatie zou doen... toch?

‘ — of hier wonen?’

Ik knipper met mijn ogen en realiseer me dat ik Birgit had genegeerd. ‘Sorry, zeg dat nog eens?’

Gelukkig lijkt ze niet beledigd te zijn door mijn gebrek aan aandacht. ‘Ben je op bezoek of woon je hier?’ vraagt ze, terwijl ze elk woord zorgvuldig uitspreekt.

Misschien denkt ze dat zwangerschap met mijn hersenen aan het rommelen is. Wat mogelijk is. Samen met het andere ding. Wat meer dan mogelijk is, gezien het een *verdomde tumor in mijn hersenen* is.

Shit. Ik ben weer aan het afdwalen. ‘Gewoon op bezoek,’ zeg ik voordat ze me als een totale idioot afschrijft. ‘Hoe zit het met jou? Waarom ben je hier?’

Ze grimast. ‘Ik ben... mezelf aan het vinden, denk ik. Ik heb al de juiste dingen gedaan — ben naar een universiteit gegaan, behaalde een diploma, kreeg een saaie kantoorbaan in Frankfurt, kreeg een appartement en toen... toen werd mijn moeder ziek. Borstkanker. Ze is zes maanden geleden overleden en ik realiseerde me dat het leven te kort is om niet te doen wat je wilt. Snap je? Dus ik probeer erachter te komen wat dat is. Ik weet dat het niet mijn saaie baan is of het saaie leven dat ik eerder had.’

Ik bijt in mijn lip. ‘Het spijt me van je moeder.’

Ze knikt en knippert te snel. ‘Ja, dank je. Het is niet meer zo rauw, maar het is nog steeds klote. Ze was pas tweeënvijftig. Veel te jong voor die shit, weet je?’

Ik weet het. God, ik wou dat dat niet zo was. Maar dit gaat niet over mij. Ik strek mijn hand uit en bedek Birgits hand met de mijne, terwijl ik zachtjes knijp. ‘Het is fucking waardeloos.’

Ze staart naar onze handen en kijkt dan met een overdreven vrolijke glimlach op. ‘Dus ja, dat is mijn verhaal. Wat is die van jou?’

Hmm, eens kijken. Ik was op mijn vijftiende aan de zoon van de vijanden van mijn familie uitgehuwelijkt en ik had mijn best gedaan om hem een decennium lang te ontlopen, terwijl hij me stalkte en elke jongen en man doodde die interesse in me had getoond. Het ontwijken was geëindigd toen hij met een klein leger het terrein van mijn broer had bestormd, me had ontvoerd en me had gedwongen om met hem te

trouwen. O, en ik heb net ontdekt dat ik zwanger ben van zijn kind en hersenkanker heb.

Ja, ik ga haar hier niets van vertellen. 'Ik ben gewoon naar Genève gekomen om de bezienswaardigheden te zien, enzovoort.'

Ze knikt wijs. 'Alle reizen maken voordat de baby komt, hè?'

'Zoiets.'

Haar blik valt op mijn linkerhand, waar Alexei's ring nog steeds mijn vinger siert. 'Ben je getrouwd?'

'Hmm-mm.' Ik breng het gembersnoepje naar mijn andere wang.

Ze houdt haar hoofd schuin. 'Waar is je man?'

Hij is waarschijnlijk naar me aan het zoeken. En binnenkort zal hij me vinden en mijn spontane ontsnappingspoging tot een einde brengen.

Ik adem diep in. Dit is het dan. Dit is mijn kans om Birgit om haar telefoon te vragen, zodat ik mijn broers kan bellen en de bal aan het rollen te brengen op een echte ontsnapping. Het is alleen... Dat ik ze dan in gevaar zou brengen. Ik bedoel, ik weet dat mijn broers meer dan voor zichzelf kunnen zorgen en de middelen hebben om tegen alles wat mijn man naar hen gooit te vechten, maar toch is Alexei meedogenloos en hij heeft aangetoond dat hij bereid is om tot het uiterste te gaan om me te pakken te krijgen. Of hij *was* daartoe bereid. Hoe het ook zij, ik kan niet meer bloedvergieten namens mij riskeren.

'Hij is...'. Ik pauzeer, omdat ik eerlijk gezegd niet

weet wat ik haar moet vertellen. 'We zijn tijdelijk uit elkaar,' improviseer ik uiteindelijk.

'Ah.' Ze kijkt me meelevend aan. 'Oké.'

'Het is... ingewikkeld.'

'Uh-huh.' Ze ontmoet mijn blik. 'Ik ben zelf net uit een "gecompliceerde" relatie gekomen. De klootzak had me bedrogen, terwijl mijn moeder in het hospice lag. Dus als je wilt praten of zoiets...'

'Dank je, maar ik moet gaan.' Ik sta op — en kots bijna weer als een golf van misselijkmakende duizeligheid me overvalt.

Ik snak naar adem, zak terug naar beneden en buig voorover, terwijl ik mijn hoofd tussen mijn knieën stop en ik op het snoep zuig om de zwarte vlekken in mijn gezichtsvermogen af te wenden.

'Shit. Gaat het?' Birgit hurkt naast me neer. 'Weet je zeker dat je niet naar een kliniek wilt of zo?'

'Nee, het gaat...'. Ik slaag erin om mijn hoofd op te tillen. 'Het gaat prima. Ik ben gewoon weer misselijk, dat is alles.'

'Jij arm ding.' Ze klopt op mijn arm terwijl ik mijn hoofd weer neerleg. 'Dit hier is een van de vele redenen waarom ik me op mijn eenentwintigste heb laten steriliseren. Een zwangerschap is klote, de geboorte is een nachtmerrie en dan zit je met een egoïstische kleine demon die schaarse middelen verbruikt en aan de opwarming van de aarde bijdraagt. Het is geen kritiek op degenen die besluiten om zich voort te planten, natuurlijk,' voegt ze er nog aan toe.

Ik lach. Ik kan er niets aan doen. Ik lach totdat de